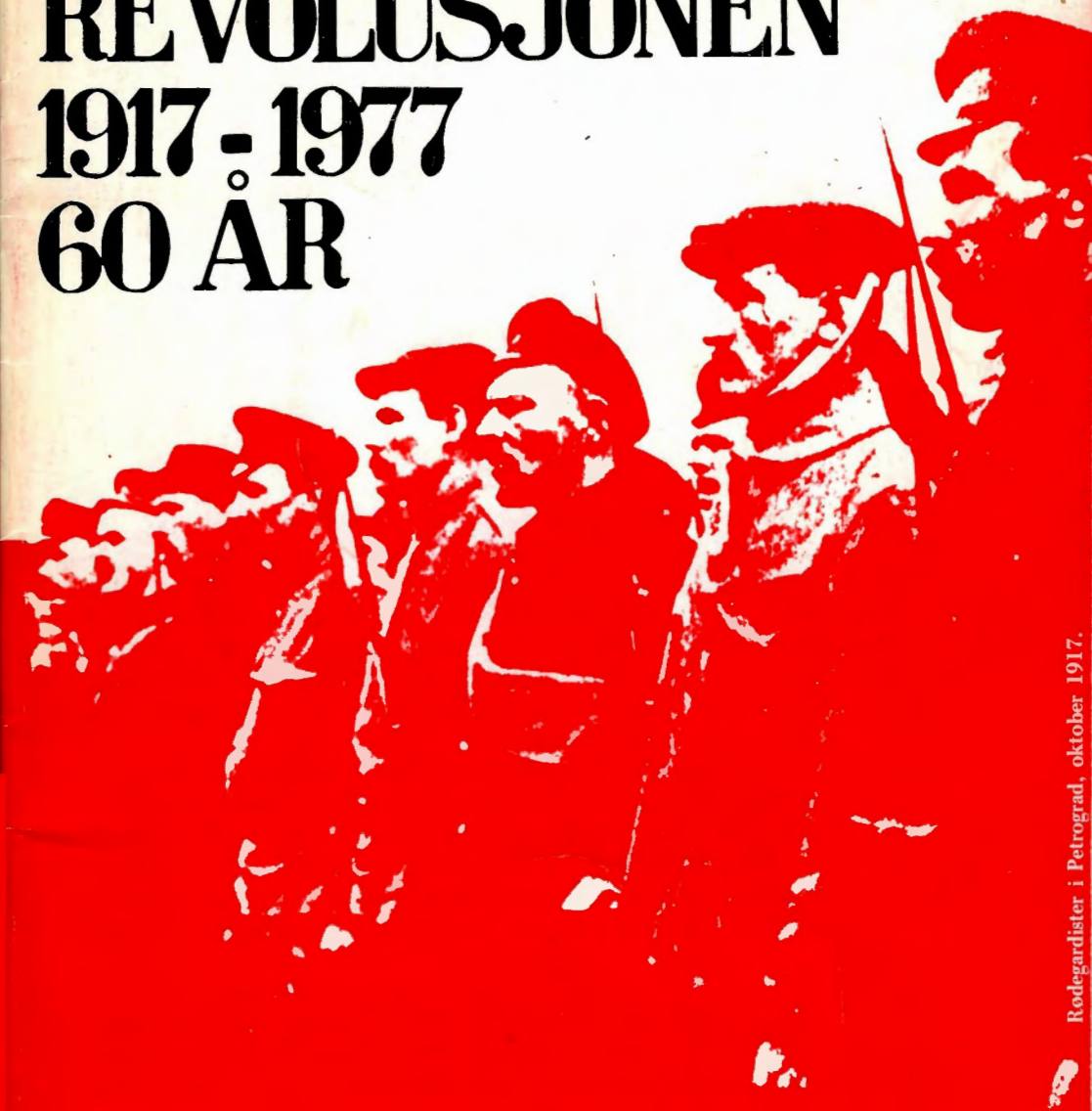

OKTOBER- REVOLUSJONEN 1917-1977 60 ÅR

Rotegardister i Petrograd, oktober 1917.

Oslo AKP(m-l)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OKTOBER-REVOLUSJONEN

Gjennom Oktober-revolusjonen knuste de russiske arbeiderne den gamle borgerstaten, i forbund med bøndene og under ledelse av bolsjevikenes parti. De oppretta sin egen statsmakt, proletariatets diktatur, og med Lenin og Stalin i spissen tok de fatt på den veldige oppgaven å bygge det sosialistiske Sovjet. Oktober-revolusjonens seier var mulig fordi den russiske arbeiderklassen hadde et kommunistisk parti i ledelsen. Partiet bygde på den revolusjonære teorien til Marx og Engels, videreutvikla av Lenin og Stalin. Denne seieren har vært et stort forbilde for alle utbytta og underkua folk i verden. Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti brukte erfaringene fra Oktober-revolusjonen da de leda den kinesiske arbeiderklassen og fattigbøndene til seier.

I dag er det tidligere sosialistiske Sovjet ei imperialistisk supermakt. Gjennom kontrarevolusjonen i midten av femti-åra ble arbeiderstaten knust, og nye tsarer i Kreml har igjen lagt sovjet-folket i lenker. Supermaktene USA og Sovjet tevler om verdensherredømme og er verdens folks hovedfiende. Den sosialimperialistiske supermakta er den mest aggressive og den mest sannsynlige utløser av en ny verdenskrig.

Leve Oktober-revolusjonen!

Leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking!

Kamp mot begge supermakter USA og Sovjet!

Støtt folkene i den tredje verden i kamp mot supermaktshegemoni og for nasjonal uavhengighet!

Oslo AKP(m-l)

Fra «sovjetunionens kommunistiske partis (bolsjevikenes) historie»

I løpet av åtte måneder, fra februar til oktober 1917, løser bolsjevikenes parti en ytterst vanskelig oppgave: det vinner flertallet i arbeiderklassen, i sovjetene, det trekker millioner bønder over på den sosialistiske revolusjons side. Det river disse massene bort fra de småborgerlige partiers (de sosialrevolusjonæres, mensjevikenes, anarkistenes) innflytelse, det avslører skritt for skritt disse partiers politikk som er rettet mot det arbeidende folks interesser. Bolsjevikenes parti utfolder et veldig politisk arbeid ved fronten og bak den, for å forberede massene til Den sosialistiske oktoberrevolusjon.

De avgjørende momenter i partiets historie i denne perioden er: Lenins tilbakekomst fra emigrasjonen, Lenins aprilteser, partiets aprilkonferanse og den 6. partikongress. Av partiets beslutninger øser arbeiderklassen kraft og overbevisning om seieren og finner svar på revolusjonens viktigste spørsmål. Aprilkonferansen leder partiet inn på kampen for overgangen fra den borgerlig-demokratiske revolusjon til den sosialistiske revolusjon. Den 6. kongress innstiller partiet på den væpnede oppstand mot borgerskapet og dets provisoriske regjering.

De sosialrevolusjonæres og mensjevikenes kompromisspartier, anarkistene og de øvrige ikke-kommunistiske partier fullender sin utvikling: allerede før Oktoberrevolusjonen blir de alle borgerlige partier som forsvarer den kapitalistiske ordnings ukrenkelighet og opprettholdelse. Bolsjevikenes parti leder alene massenes kamp for å styrte borgerskapet og opprette sovjetmakten.

Samtidig knuser bolsjevikene de forsøk som blir gjort av kapitulantene innenfor partiet — Sinovjev, Kamenev, Rykov, Bukharin, Trotski, Pjatakov — på å få partiet bort fra den sosialistiske revolusjons vei.

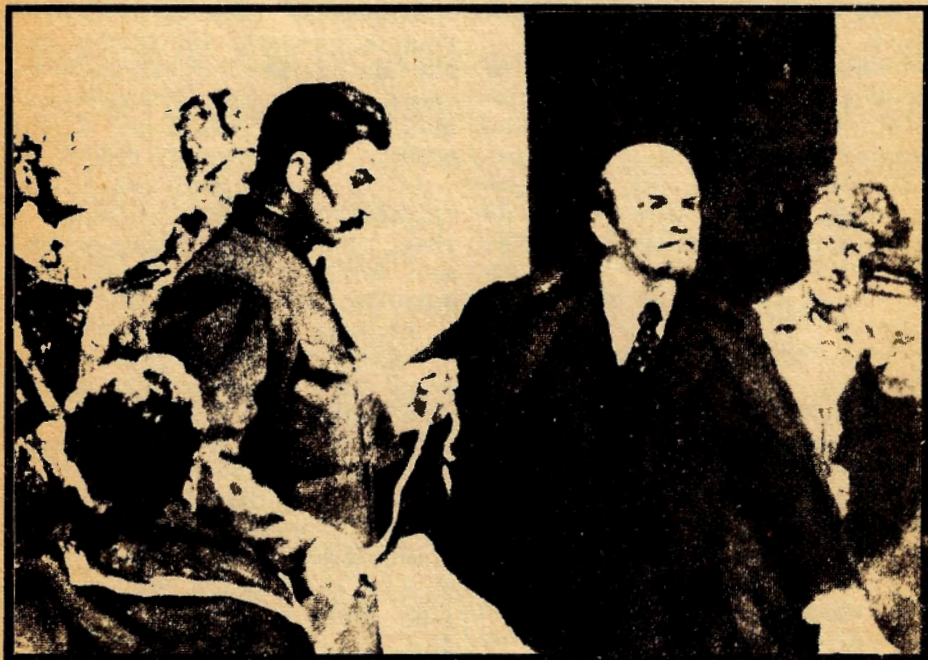
Under ledelse av bolsjevikenes parti styrter arbeiderklassen

i forbund med de fattige bønder og med støtte av soldatene og matrosene, borgerskapets makt, oppretter sovjetmakten, grunnlegger en ny statstype, den sosialistiske sovjetstat, opphever gods- eiernes eiendomsrett til jorda, overgir jorda til bruk for bøndene, nasjonaliserer all jord i landet, eksproprierer kapitalistene, tilkjemper seg en utvei av krigen, tilkjemper seg freden, får et nødvendig pusterom og skaper såleis forutsetningene for å utvikle den sosialistiske oppbygging.

Den sosialistiske oktoberrevolusjon knuste kapitalismen, tok fra borgerskapet produksjonsmidlene og forvandlet fabrikkene, bedriftene, jorda, jernbanene, bankene til hele folkets eiendom, til samfunnsmessig eiendom.

Den opprettet proletariatets diktatur og overga ledelsen av den veldige stat til arbeiderklassen og gjorde den dermed til den herskende klasse.

Dermed innledet Den sosialistiske oktoberrevolusjon en ny æra i menneskehetens historie — de proletariske revolusjoners æra.

SUF 1967 – hilsningsadressen om Oktober-revolusjonen

På initiativ fra marxist-leninistene vedtok SUFs sentralstyre denne hilsningsadressen i samband med 50-årsjubileet for Oktober-revolusjonen i Russland. Hilsningsadressen, som har skarp brodd mot den moderne revisjonismen og dens skadelige innflytelse blant verdens folk, er også retta mot SF-ledelsens halehengspolitikk overfor revisjonismen og mot revisjonismen i norsk arbeiderbevegelse overhodet.

Med utgangspunkt i sentralstyret i SUF er følgende «Hilsningsadresse i anledning Sovjet-Unionens 50-årsjubileum» offentliggjort:

Oktoberrevolusjonen for 50 år siden var en mektig inspirasjonskilde for revolusjonære i alle land. I en tid preget av imperialistisk krig og den svarteste reaksjon, ga dannelsen av Sovjet-staten nytt håp til undertrykte over hele verden — håpet om en verden befridd fra undertrykkerø.

Den etterfølgende industrielle utvikling og raske økonomiske vekst gjorde det klart at fattigdom og økonomisk underutvikling kan avskaffes ved at folket tar skjebnen i sine egne hender og samlet går i gang med oppgavene.

Frihetselskende folk i alle land vil med takknemlighet huske Sovjet-folkets resolute kamp mot fascismen. Dette gjelder ik-

ke minst folket i Norge som for alltid vil stå i takknemlighetsskjuld til Sovjet-unionen for frigjøringen av Finnmark. Sovjet-Unionens respekt for Norges territoriale grenser kan stå som eksempel på det aller beste forhold mellom en stormakt og et lite land.

Det er derfor med den største beklagelse vi i disse dager er vitne til den samarbeidspolitikk som foregår mellom Sovjet-Unionen og USA. Dette samarbeid er en hån mot de revolusjonære bevegelser som er engasjert i en kamp på liv og død mot amerikansk imperialisme.

Som sanne venner av Sovjet-folket og deres 50 år gamle revolusjon vil vi uttrykke håp om at Sovjet-Unionen igjen finner sin plass på de revolusjonære bevegelsers side. Dette ville være i pakt med oktoberrevolusjonens ånd.

AKP(m-l) 1974–fra vedtaket «STYRK KAMPEN MOT SOSIALIMPERIALISMEN»

1. DET TIDLIGERE SOSIALISTISKE SOVJET ER BLITT EN IMPERIALISTISK SUPER- MAKT.

A. De sovjetiske arbeiderne og arbeidende massene, under ledelse av Sovjetunionens Kommunistiske Parti (bolsjevikene) var de første i historien som klarte å knuse den gamle utbytterklassens makt, skape proletariatets diktatur, opprette en sosialistisk stat og utvikle en sosialistisk økonomi. Under ledelse av Lenin og seinere Stalin blei Sovjetunionen et bolverk mot fascismen og imperialismen. Arbeidere og undertrykte i alle land så Sovjet som et forbilde.

Vi i AKP(m-l) bygger på erfaringene fra Oktoberrevolusjonen og den sosialistiske staten den skapte, som er verdenshistoriens første eksempel på at den sosialistiske revolusjonen seirer i et helt land. Vi slutter oss til den linja bolsjevikene fulgte, og vi kjemper mot alle borgerlige forsøk på å svartmale Sovjets stolte historie i den perioden bolsjevikene styrte landet.

B. I alle sosialistiske land finnes det fiendtlige klasser og klassekamp også etter at den sosialistiske revolusjonen har seiret. Slik var det også i det sosialistiske Sovjet. Reaksjonære og borgerlige lag og grupper kjempet hele tida mot sosialismen. De håpet på en gjenreising av kapitalismen og arbeidet for en kontrarevolusjon.

På Lenins og Stalins tid slo kommunistene i parti- og statsledelsen flere ganger fast at muligheten for en kontrarevolusjon fantes. Stalin pekte på at »den kommunistiske byråkraten er den farligste typen av byråkrat. Hvorfor? Fordi han

maskerer sitt byråkrati med partimedlemskapet sitt.» (Tale til Det kommunistiske Ungdomsforbundet, mai 1928.) Han la også vekt på at dette ikke bare måtte ses som paragrafrytteri. »Byråkratiet er en ytring av den borgerlige innflytelsen i våre organisasjoner.» (»Mot vulgariseringa av parolen om sjølkritikk«, juni 1928.) Men ingen innså på denne tida hvor farlig denne fienden skulle bli. På denne tida var SUKP(b)s hovedlinje å bygge sosialismen og kjempe mot reaksjonen, og denne hovedlinja var riktig. Samtidig manglet kommunistene i verdens første sosialistiske stat erfaringer om alle de former den borgerlige reaksjonens framstøt kunne ta. I kampen mot borgerlige elementer blei det også gjort feil. Noen av disse feilene kunne kanskje vært unngått, andre var uungåelige for sin tid. Det var disse feilene som ga de reaksjonære klassene og gruppene mulighet for å styrke sine posisjoner og forberede et kupp.

C. Da Stalin døde fant disse erke-reaksjonære kreftene at tida var moden. Etter en hard og bitter kamp greidde de å sikre seg makta både i partiet og staten. Tusener av ledende partimedlemmer som kjempet mot reaksjonen blei kastet ut av partiet. Arbeidere som demonstrerte for kommunismen

forts. side 10

OKTOBER—REVOLUSJONEN.

Syngespill av Edvard Hoem, framført på Oslo AKP(m-l)s festmøte søndag 6. november i anledning 60 årsdagen for den sosialistiske Oktober-revolusjonen i Russland 1917.

Scenene er:

Landevegen nær Petrograd, oktober 1917. Tidleg morgon.

Petrograd 3. november 1917. Kl. 7 morgon.

Ein borgarleg heim i Petrograd, 6. november, ettermiddag.

Petrograd 7. november 1917.

8. november, morgon før solopp-
gang.

Smolnyj-instituttet, base for revolu-
sjonsleiinga og sovjeta, om morgon-
en den 8. november.

Epilog.

STYRK KAMPEN....

forts. fra side 7

blei møtt med våpenmakt.

På den 20. partikongressen i 1956 fikk Krustsjov lagt om partiets linje fra å være revolusjonær til å bli revisjonistisk og borgerlig. Under dekke av »kritikk av persondyrkinga» rettet han de samme angrepene mot Stalin og den politikken SUKP(b) hadde ført under hans ledelse som trotskister og imperialister alltid har ført fram for å skade det sosialistiske Sovjetunionen. Den 20. partikongressen var et knefall for imperialismen og innledninga til samarbeid med USA-imperialismen mot kampen for frigjøring og sosialisme.

Krustsjovs maktovertakelse var i virkeligheten en rein borgerlig kontrarevolusjon — med han tok borgerskapet makta, og befesta etterhvert sin makt på alle områder. Kontrarevolusjonen i Sovjet gir oss den viktige lærdommen at *revisjonismen ved makta er det samme som borgerskapet ved makta*.

D. Under og etter kontrarevolusjonen nytta de nye herskerne statsmakta til å utvikle en byråkrat-borgerlig herskerklasse på grunnlag av de ulike

reaksjonære klasser, sjikt og grupper revisjonistene støttet sin makt til. Dette har vært en prosess med mange indre kamper som gradvis har utviklet stadig mer åpne kapitalistiske former. Den nye herskerklassen er det byråkratkapitalistiske borgerskapet. Byråkratkapitalistene behersker statsapparatet og utnytter det til å skaffe seg profitt. Gjennom statsapparatet har de felles, som klasse, disposisjonsretten og dermed også faktisk eiendomsretten til de stats- og kollektiveide produksjonsmidlene. De ledende stats- og partibyråkratene støtter seg på bedriftslederne og teknokratene som direkte bestyrer den kapitalistiske utbyttinga. På ulike vis knytter de til seg et arbeideraristokrati av arbeidere med særlige privilegier.

E. Etter at kapitalismen var gjeninnført i Sovjet blei Sovjetsamveldet med en gang et statsmonopolkapitalistisk samfunn. Det sosialistiske monopolet på de viktigste produksjonsmidlene skiftet klassekarakter og blei et kapitalistisk monopol.

Monopolkapitalen er imperialistisk i sitt vesen. Den må drive internasjonal utbytting for å overleve. Slik er det også med den sovjetiske statlige monopolkapitalismen. Fra en gang å ha vært den første sosialistiske staten har Sovjet etter kontraproduksjonen blitt en imperialistisk supermakt.

De nordiske marxist-leninistenes første fellesmøte 1975 – fra dokumentene

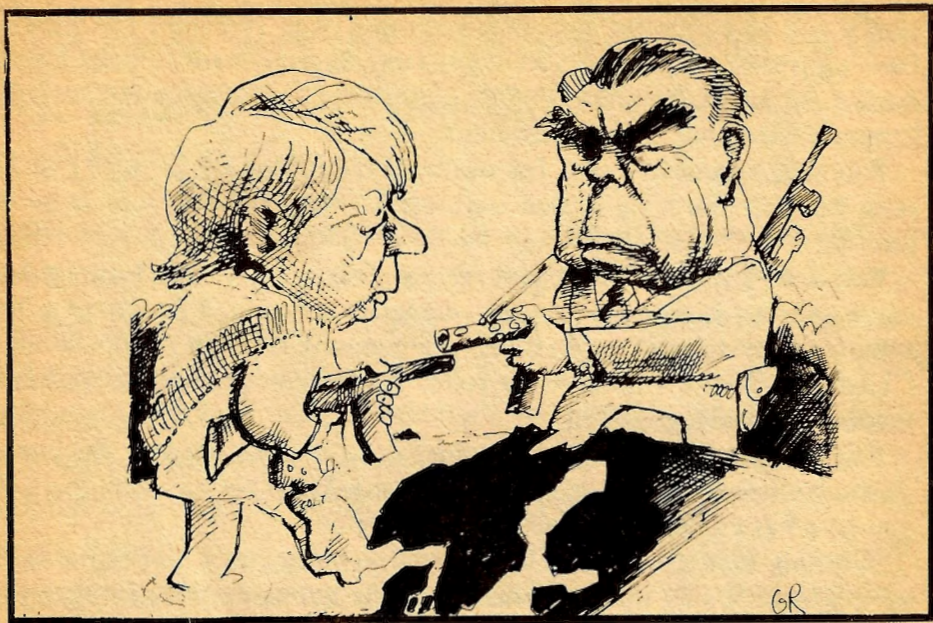
For alle verdens folk står de to supermaktene i dag som deres største og farligste fiende. De siste åras hendelser har gjennom stadig nye eksempler bekreftet dette. Utviklinga viser også at supermaktene ikke blir mindre farlige, men at truselen fra dem øker.

Supermaktene holder visse land okkupert, slik som Tsjekkoslovakia og Sør-Korea. Andre land kontrollerer de gjennom et fascistisk diktatur innsatt på en supermakts initiativ, slik som Chile. Der det er kolonikrig finnes det som regel også en supermakt som hjelper og styrer den lokale reaksjonen, dersom supermakta ikke sjøl fører krigen.

Samtidig vil den samme eller den andre supermakta i visse tilfeller også forsøke å vinne innflytelse i frigjøringsbevegelsen og tilby «hjelp» for å fremme sine egne imperialistiske ambisjoner. Overalt der supermaktene får mulighet til det, får folkemassene oppleve hvordan de to kjemper for sine interesser uten hensyn til at de påfører folkene de forferdeligste ulykker. Supermaktene er de verste fiendene til de arbeidende massene over hele verden.

Alle land som supermaktene ikke helt og fullt kontrollerer drømmer de om å presse under seg. Derfor truer de også de små og mellomstore landas nasjonale suverenitet. Hva de mener om den nasjonale suvereniteten avsløres i praksis ved f.eks. Sovjets støtte til Indias kløyving av Pakistan og okkupasjonen av Sikkim, og ved de tos aggresjon og innblanding overfor Kypros sommeren 1974. Supermaktene har ingen respekt for statenes nasjonale suverenitet og er når som helst villige til å trampe over den, opp til og inklusive å erobre andre stater gjennom krig. Supermaktene er den farligste truselen mot den nasjonale suvereniteten til alle små og middelstore land.

Dette er ikke fjerne spørsmål som bare gjelder andre verdensdeler enn Europa. I Europa avslører tilfeller som Sovjets konspirasjoner i Jugoslavia og trusel og press mot Romania hva en supermakt kan tenke seg å gjøre med land som forsøker å opprettholde en sjølstendig stilling. Det

USA og Sovjetunionen har gjort mot Vietnam og Tsjekkoslovakia kan de også tenkes å gjøre mot våre land. I tilfelle verdenskrig vil de hensynsløst bruke våre land som slagmark.

Det er ikke det land i verden som supermaktene ikke truer. Overalt øver de press, overalt forsøker de å blande seg inn, og overalt har de planer om mulige militære angrep. Skjerpinga av kampen mellom dem øker også sjansen for at de skal angripe andre land, skape nye ulykker for folkene der, og kanskje tilmed utløse en tredje verdenskrig.

Derfor har også de store massene av arbeidere og undertrykte i alle land og i hele verden felles interesser av å føre kampen mot disse to dominerende imperialistmaktene, med det langsiktige perspektivet at kampen må føres helt til det imperialistiske verdenssystemet for alltid har gått i grava.

DEN TREDJE VERDENS KAMP

Sjø om de to supermaktene er sterke og aggressive er det likevel ikke de

som setter sitt preg på verdensutviklinga i dag. Verdensutviklinga er først og fremst karakterisert av oppsvinget og seirene for folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika i deres kamp mot imperialismen, kolonialismen og strebinga etter hegemoni.

Folkenes væpnede kamp for nasjonal frigjøring har vunnet lysende seire det siste tiåret og er den sterkeste krafta i kampen mot imperialismen.

Folket i Vietnam har vist at et forenet folk som tar opp kampen kan vinne over en supermakt som er væpnet til tennene. I Kambodsja har folkets væpnede styrker gått til en framgangsrik offensiv på alle fronter. I Laos har folket vunnet store seire, og det er opprettet en nasjonal koalisjonsregjering.

Frigjøringsbevegelsen i de portugisiske koloniene har fått det portugisiske koloniveldet til å vakle. Det palestinske folket har stått fast i sin kamp og har vunnet viktige seirer i den siste tida.

Samtidig med at folkenes væpnede frigjøringskamp har rettet harde og avgjørende slag mot imperialismen har det også utviklet seg andre tendenser.

Landa i den tredje verden gjør store anstrengelser for å bryte supermaktenes økonomiske monopol og få kontroll med sine egne ressurser.

Mange land har hatt politisk uavhengighet i et drøyt tiår. Men de gamle kolonimaktene og USA-imperialismen har fortsatt hatt stor økonomisk innflytelse. Og fordi de gamle kolonimaktene og de to supermaktene har påtvunget utviklingslanda en økonomisk ordning i verdenshandelen som har betydd fortsatt utsuging og utbytting er ikke den økonomiske frigjøringa fullbyrdet.

Dermed har også den politiske sjølstendigheten blitt undergravd. I denne situasjonen har det vist seg at store deler av statene i den tredje verden har greidd å gå sammen og forene seg om viktige krav rettet mot imperialistlanda og da særskilt mot de to supermaktene. Dette har blant annet vist seg på FN-konferansene om råvarer, økonomisk utvikling, havrett, befolkningsspørsmålet m.m. Uansett om mange av disse landa er ledet av regimer med reaksjonær innenrikspolitikk, har det svekket og isolert supermaktene at de har sluttet opp om kampen mot dem.

Det er en viktig oppgave for arbeiderklassen og folkene i de imperialistiske landa å støtte den tredje verdens kamp.

Fra AKP(m-l)s prinsippprogram: Klassegrunnlag og målsetting

Kapitalismen har skapt den moderne arbeidarklassen — proletariatet. Proletariatet er den mest revolusjonære klassen i menneskeslekta si historie. Proletariatet er den klassen som skal styrta kapitalismen og gjera slutt på all utbytting. AKP(m-l) er partiet til proletariatet i Noreg. AKP(m-l) har ingen andre interesser enn interessene til arbeidarklassen i Noreg og i heile verda.

AKP(m-l) står for interessene til arbeidarklassen i den daglege striden mot kapitalismen og imperialismen/sosialimperialismen. AKP(m-l) står og for den historiske oppgåva til arbeidarklassen, å gjera sosialistisk revolusjon, skipa proletariatets diktatur og til slutt å tryggja sigeren for kommunismen i heile verda.

AKP(m-l) byggjer på den heilstøypte teorien til arbeidarklassen, marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenking, slik han i fyrste rekkje er forma ut av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Teorien byggjer på røynslene frå kampane arbeidarklassen har ført over heile jorda i meir enn eit hundreår. AKP(m-l) nyttar denne vitskaplege teorien sjølvstendig på tilhøva i Noreg.

AKP(m-l) fører ein kompromisslaus strid mot alle freistnader på å forfalska marxismen-leninismen. Særskilt fører det ein hard kamp mot den moderne revisjonismen og sosialdemokratiet, som står for interessene

til imperialismen/sosialimperialismen, borgarskapet og reaksjonen i arbeidarklassen og arbeidarrørsla.

AKP(m-l) byggjer på den proletariske internasjonalsmen. Vi kjempar for samhaldet mellom proletarar i alle land og samhaldet mellom dei underkua folka og nasjonane mot imperialismen/sosialimperialismen og mot freistnadene reaksjonen gjer på å kløyva dei arbeidande massane ved å ta i bruk sjåvinisme og rasisme.

AKP(m-l) stør dei sosialistiske landa (to slike land i dag er Kina og Albania) og frigjeringsrørslene på same vis som dei stør det norske proletariatet og folket.

AKP(m-l) er sett saman av den mest medvitne og revolusjonære delen av arbeidarklassen i Noreg, den delen som klårast ser dei langsiktige måla til proletariatet, som tek marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking som rettesnora si og er viljug til å ofra heile livet sitt for å kjempa for at proletariatet og kommunismen skal sigra. Partiet tek og opp i seg småbønder, arbeidande fiskarar og revolusjonære frå andre klassar som er viljuge til å ta klassestandpunktet åt proletariatet, omformar seg til proletariske revolusjonære og kjempar saman med det revolusjonære proletariatet for kommunismen.

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

KLASSEKAMPEN

INTERNT NOTAT TIL STATSUDSJETTET VISER:

Slik vil Kleppe flå arbeidsfolk

DOBBELT SIDETALL

fra 1. januar 1978
— bli abonnent nå!

Medan Sovjet presser verre for Kva
**Bresjnev-avtala til
Stortinget i morgon?**

**Ny aksjon
på Stord**

er hardere enn nokon gang før. Jam-
vel DNA-ansene og UD går stillare i
dødsgrube spakket om utlending-
batteri. Det kvart i januar 78 overgrep
narti.